

ÖYKÜLERLE MİTOLOJİ

Herakles'ten Örümcek Kadına

HABİB
-BEKTAS-

tudem

ÖYKÜLERLE MİTOLOJİ

**Herakles'ten
Örümcek Kadına**

HABİB
-BEKTAŞ-

ÖYKÜLERLE MİTOLOJİ HERAKLES'TEN ÖRÜMCEK KADINA

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Habib Bektaş
RESİMLEYEN: Zülal Öztürk
EDİTÖR: Burhan Düzçay, Özgü Gedik
SON OKUMA: Hilâl Aydın
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2018 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-153-1
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

ÖYKÜLERLE MİTOLOJİ

Herakles'ten Örümcek Kadına

HABİB
-BEKTAŞ-

Habib Bektaş

Türkiye’de ve Almanya’da şiir, öykü, roman ve tiyatro oyunu türünde birçok kitabı yayımlandı. İnkılâp Roman Ödülü’ne değer görülen *Gölge Kokusu* adlı romanı *Eylül Fırtınası* adıyla Atıf Yılmaz tarafından sinemaya uyarlandı. Türk Dil Derneği Ömer Asım Aksoy Ödülü’ne değer görülen romanı *Cennetin Arka Bahçesi* Yunancaya çevrilerek Atina’da yayımlandı. Türkiye’de ve Almanya’da oyunları sahnelendi.

Tombik Balık Denizler Hepimizin adlı eseriyle 2018 Dil Derneği, Beşir Göğüş Türk Dilini ve Çocuk Edebiyatını Geliştirme Ödülü’nü kazandı.

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Öykülerle Atasözleri: Söz Kulağa Yazı Uzağa (öykü)

Öykülerle Deyimler: Uzun Lafın Kısası (öykü)

Tombik Balık Mutluluk Peşinde (roman)

Tombik Balık Denizler Hepimizin (roman)

Yokyüzler 1- İkiz Gezenler (roman)

Yokyüzler 2- Karanlıktan Kaçış (roman)

Öykülerle Mitoloji: Herakles’ten Örümcek Kadına (roman)

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Dedemin Cenneti (öykü)

Kaybolmasınlar Diye (öykü)

Ben Öykülere İnanırım (öykü)

Cennetin Arka Bahçesi (roman)

Gâvur İmam’dan Çakır’ın Romanına (roman güncesi)

Gölge Kokusu (roman)

İçindekiler

1. DİLLER İÇİNDE BİR DİL: GÖZDİLİ.....	9
İşte O, Benim Annem.....	9
İşte O, Benim Babam.....	13
Ben Öykülere İnanırım.....	16
2. GİRİT'E YOLCULUK.....	19
Tatil mi, İş mi?	19
Demek Sen Bir Eskimo'sun.....	22
Kızın Adı Adile	27
3. TANRIYI ALDATAN KRAL	32
Minos Kurnaz Bir Kralmış.....	32
Peki, Canavarı Neyle Besleyeceğiz?	38
4. İP, TAÇ ve ŞAL	41
Av Değil Avcıyım	41
Vefasız Kahraman Theseus	45
Öykü Kendisini Anlatacak.....	50
5. SAKIZ AĞACININ GÖZYAŞLARI	53
Küsmek Yok.....	53
Ev, Kuyu ve Yaşlı Adam.....	56
Savaşın Kazananı Olmaz ki.....	62

6. BU SU KIPKIRMIZI	66
Ama Kanlı Değil	66
Su Perileri İyi Kalpli Olurlar.....	69
Vadide Bir Kız	72
7. GÖZLERİNİ BİR GÜZELE AÇIYOR.....	78
Bu, Ayşe Ninenin Çığlığı.....	78
Anne, Sen Konuşabiliyorsun.....	82
İki Gözü İki Çeşme.....	89
Çatal Düşün Kuruldu	91
8. AYKIZ ORMANI.....	98
Deli Kadir.....	98
Kral Baba ve Bahtsız Prenses	102
9. GYGES: KRAL VE GÖL.....	109
Kroisos Amerikalı mı?.....	109
Hikâye İzzet, Gyges'i Anlatıyor	113
Dünyanın En Güzel Kadını.....	119
Mezarıma Bir Kayık Koyun	124
10. TANRI BABANIN BALDIRINDAN DOĞMAK.....	128
Tembellik.....	128
Dionysos'un Doğumu	130
Dionysos'un Midas'a Bağışladığı Altınlar	134
Midas'ın Eşek Kulakları	138
11. TANRILARIN GAZABI	143
Umut Pandora'nın Kutusunda Değil; İnsanda.....	143
Bitmeyen İşkence.....	148
Hünerli Arakhne'nin Örümceęe Dönüşmesi.....	152
Tanrıların Sofrasında Bir Ölümlü.....	158
Aęlayan Kaya	164
Ölümüne Yarış.....	168

12. HERAKLES: ZORAKİ KAHRAMAN.....	171
Omphale ve Herakles - Sevda Günleri	171
Nemea Aslanı.....	176
Lerna Ejderi	179
Erymanthos Yabandomuzu.....	182
Kyreneia Geyiği.....	185
Stymphalos Gölü'nün Kuşları	188
Kral Augeias'ın Ahırları.....	191
Girit Boğası.....	194
Diomedes'in Kısrakları.....	198
Hippolyte'nin Kemerini	202
Geryoneus'un Sürüleri	207
Hesperidlerin Altın Elmaları.....	211
Kerberos ve Ölüler Ülkesi	215
13. DAĞLAR VE GÖLLER.....	219
Yazardan Kurtulmak Olası Değil	219
Kimdir Dünyanın En Mutlu İnsanı	221
Bozdağlar - Tmolos'un Sırrı.....	226
Köpüklügöl - Mihenk Taşı.....	234
Tuzlugöl 1 - Adaletin Aynası	240
Periligöl - Beşkızlar'ın Dansı	243
Tuzlugöl 2 - Gözyaşlarının Tuzu.....	248
14. BU İŞLER ŞAİRLERE, YAZARLARA SERBESTTİR	251
Kadınlar Denizi.....	251
En Güzel Öykü	259

DİLLER İÇİNDE BİR DİL: GÖZDİLİ

İşte O, Benim Annem

Neredeyse her gün soruyordum:

“Anne, tatil kapıda! Nereye gideceğiz?”

Annemin tavrı hiç değişmiyordu: Beni duymamış gibi yapıyor, sorduğum soruyla ilgisi olmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Örneğin, “Kitabımı şuraya bırakmıştım, gördünüz mü?” ya da “Son zamanlarda hiç müzik dinlemiyoruz,” gibi sorduğum soruyla ilgisi olmayan şeyler söyleyip radyoyu açmaya gidiyordu. Peşini bırakmıyordum elbette. Sorumu yineliyordum. O zaman da anladığı halde anlamamış gibi boş gözlerle gözlerimin içine bakıyordu. Yılmıyordum.

“Anne, nereye gideceğimizi bir konuşsak, ha?”

Annem, bir şeyleri anımsamaya çalışmış gibi uzaklara bakarak konuşurdu:

“Biz bir yere mi gidecektik?”

Babama göre, mesleği öğretmenlik olduğundan “böyle konuşmaların ustası” imiş annem.

Hafta sonu. Keyifli bir kahvaltı için masayı donatıyoruz. Annemin bakışlarını yakalamaya çalışıyorum. Bir ara belli belirsiz gülümsüyor. Fırsatı kaçırmıyorum.

“Anne, şu tatil işini konuşsak...”

Annemin bakışları dalgın, sanki bir parça da hüzünlü.

“Bunu babanla konuşsan daha iyi olur.”

Kızıyorum. “Anne, neden açık konuşmuyorsun? Haftaya tatil başlıyor. Tatilde bir yere gidelim dememiş miydik? Nereye gitmek istediğimizi de belirlesek iyi olmaz mı?”

Annem bana uzun uzun bakıyor. Söyleyeceklerini kafasında kuruyor olmalı. Babam tabağının içine düşmüş sanki. Gü-lüşünü saklamaya çalışıyor. Ama sonuçta gülmek bu; insan ne kadar tutabilir, saklayabilir? Babam ustalaşmış. Yine de onun öksürme numarasını yutmuyoruz. Annem ayağa kalkıyor. Mutfağa yürürken, “Ocakta süt var, birkaç dakika başında durayım, taşmasın,” diyor. Evet evet, bunun anlamı şu: Konuşun istediğiniz gibi. Kararlaştırın.

Babama dönüyorum. Onun şaşırılmış, gülen gözlerine bakıyorum. Ellerini iki yana açıyor. Yoksa bilmediğim şeyler mi var?

Babamla bize özgü gevezeliğe başlıyoruz. Yanımızda birisi varmış yokmuş fark etmez; onunla sadece ikimizin bildiği bir dilde konuşabiliriz. *Gözdili* dediğimiz o dili yıllar önce keşfetmiş, geliştirmiştik. Birbirimizin gözlerine bakmamız yeterliydi; bakışlarımızla anlaşabiliyorduk.

Annem? Ah, annem, babam gibi değildir. Bu, annemin aksi, kötü bir insan olduđu anlamına gelmez: O, biraz ie kapanıktır. Onda en belirleyici Őey akılcı olmasıdır. O, matematiktir. O, iki kere iki dördttür. Babam ve ben; műzik, Őiir, oyun, resim... Haksızlık etmemek için Őunu da söylemem gerekiyor. Evdeki ű kiŐiden ikisi dalgacı olunca, űűncűsű, bu annem oluyor, zorunlu olarak dűzeni korumaya alıŐıyor.

İŞte, o benim annem.

İşte O, Benim Babam

Babama kızmış gibi bakıyorum. Gibi? Evet. Ona kızılmaz ki! O, tanıdığım en büyük “Dalgacı Mahmut”tur. Saftır. Önyargılı değildir. Onu herkes, Türkiye’nin saygın ve köklü bir gazetesinde fotoğraf ve röportaj dalında çalışan usta bir gazeteci olarak tanır. Oysa o, yaşamın çırağıdır. Yaşamı öğrenmeye çalışır. Usta olması gerektiğini bildiği halde çırak olmayı yeğler.

Ben, onun bu hallerini çok severim. Ama bir yandan da kızarım. Neden? Çünkü onu çok seviyorum. O benim aşkımdır. Ben de onun cadısıyım. Her zaman olmasa da duruma göre bana “Cadı” der.

Babam, anneme göre, işin kolayına kaçan bir adam. Sorumluluk üstlenmeden yaşamaya çalışan bir haylaz.

O kadar da haksız sayılmaz: Babamın parayla işi olmaz. Anneme göre, para kıymeti bilmezmiş. Eli açkımış. Herkesin kandırabileceği kadar safmış.

Babamın aylığı eskiden bankadaki kendi hesabına yatar-
dı. Şimdi annemin hesabına gidiyor. Parayı bankadan babam
çekerse, dünyanın en gereksiz ve işe yaramaz şeylerini alır-
mış. Belki anneme göre doğrudur. Ama ben onların annemin
abarttığına “gereksiz” şeyler olduğunu düşünmüyorum.

Ne zamandı unuttum, bir kez eve kucağında kocaman,
çok güzel bir şeyle gelmişti. Öyle bir şeyi ilk kez görüyordum.

Meğer o aygıtla eski zamanlarda adına plak denen CD gibi bir şeyler çalınmış. Aygıtın adı da gramofonmuş. Hoparlör yerine kocaman bir zambağa benzeyen altın sarısı bir uzantısı vardı. Babam, o aletle birlikte üç tane de plak almıştı. Evde dinledik. Cızırtılı, ağlar gibi şarkı söyleyen bir adamın sesi. Yine de ben çok enteresan buldum.

Kucağında o gramofonla eve girerken o kadar güzel gülüyordu ki anlatamam. Ve çok mutluydu. Çok güzel bakıyordu. Gözleri de gülüyordu.

Ama annem, babamı öyle görünce “Eyvah,” demişti. Belki de bir parça haklıydı. Babam aylığının yarısını o gramofon için vermiş. Doğrusu ben annem gibi düşünmüyorum. Babamın o gramofon nedeniyle mutlu olmasını önemsiyorum.

Babam, bir kez de 1923 model Alman malı Zeis marka bir fotoğraf makinesiyle eve gelmişti. Makinenin kaç para olduğunu bilmiyorum. Annemin dediğine göre, aylığının tümünü o makineye vermiş. Annem yaptığının yanlış olduğunu söylediğinde, babam kendisini şöyle savunmuştu:

“Ama onun değeri benim aylığımdan çok daha fazla! O makinenin bugüne dek çektiği fotoğrafları düşünün!”

Bunları söylerken gözleri parlıyordu.

İşte, o benim babam.

“Ama,” demişti annem, “bu ay sıkıntı çekeceğiz. Sadece benim kazandığım yetmez ki!”

O gün, yanılmıyorsam, annemin yanaklarından aşağıya iki damla gözyaşı süzülmüştü. O gözyaşlarından birisinin o ay çekeceğimiz para sıkıntısının, ötekinin ise ‘ne yapayım,

seviyorum Őu adamı' duygularının karŐılıđı anlamına geldiğini sezmiŐtim.

Bunlar olurken aklıma bir Şey gelmişti. "Ama," demiŐtim anneme, "gramofon 1920 modelmiŐ. Bugün nisanın kaçı biliyor musunuz: 23 Nisan, bizim bayramımız!"

Bu da ben, Zeynep!

Ben Öykülere İnanırım

Babam gülüyor. Öfkeleniyorum. Annemin bir şey yemeden sofradan kalkması canımı acıtıyor. Sesimi yükseltmemeye çalışıyorum. Konuştuklarımızı annem duymamalı. Neredeyse fısıltıyla konuşuyorum:

“Sen neden böylesin?”

Babam, “Bu ‘böyle’ sözcüğü ne anlama geliyor?” derken gülüyor. Gülüşü, öfkemi büyütüyor. Bir parça bağıriyorum:

“Anneme ne yaptın?”

Sorduğum sorunun çok saçma olduğunu biliyorum. Babam bırak çok sevdiği anneme, dünyadaki hiçbir canlıya kötü bir şey yapmaz, yapamaz. Kimseyi incitmez.

Babam yine gülüyor. Bir parça da hüzünleniyor sanki. Beni anlamaya çalışıyor olmalı. Telaşla, “Ama ben bir şey yapmadım, söylemedim ki!” diyebiliyor. Azıcık sakinleşiyorum.

“Annem ne demek istedi öyleyse?”

“Gördün mü,” diyor, “annemiz yeterince açık konuşmamış. Dolayısıyla gizemli olduğu için anlamayıp öfkelenildiğin konuşmanın suçunu bana yüklüyorsun. Bu doğru değil.”

Babam bir süre önüne bakıyor. Benden yorum beklemez gibi. Sonra, “Tatil planı bir soruna dönüştü,” diyor.

“Neden?”

Ama tam o anda annem geliyor. Annemin yüzü gülüyor.

ÖYKÜLERLE MİTOLOJİ

Herakles'ten Örümcek Kadına

Evrenin ve kendinin var oluşuna dair inanışlarından yaşamında iz bırakan olaylara kadar, her toplumun pek çok hikâyesi vardır. Gerçekle hayal karışımı bu hikâyeler, İNSAN'ın acılarını, kahramanlıklarını, duygularını ve geleceğe dönük hayallerini binyıllardan bu yana kuşaktan kuşağa aktararak insanlık kültürüne, sanatına ilham kaynağı olmuştur.

Habib Bektaş, okurla söyleşir gibi ve şiiri yoldaş kılan anlatımıyla masal gerçeğini alıp hayatın ortasına yerleştirmiş, Ege'nin ve Küçük Asya'nın çoksesliliğini/çokrenkliliğini yansıtmıştır.

Mitolojik söylencelerin izinde unutulmaz bir tatil geçiren Zeynep'e, bu yolculuğunda siz de eşlik etmek ister misiniz?

Resimleyen:
Zülal Öztürk

www.tudem.com
f @ tudemayingrubu

ISBN: 978-605-285-153-1

